

Ανατολική Επιθεώρησις

[Αγνώστου συγγραφέα]

Μια ώρα διαζυγίου

Μίμος μονόπρακτος

Ανατολική Επιθεώρησις, Σμύρνη

1. τμ. Α', τχ. 18 (31 Ιουλίου 1873), σ. 413-415
2. τμ. Α'. τχ. 19 (15 Αυγούστου 1873), σ. 442-446

1. ΜΙΑ ΩΡΑ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

μῆμος μονόπρακτος.

Ὁ ἥρωας εἶναι πείσμων ὡς τὰ μεράκια
ἐπιδιώκει τὰς δυσχερείας.
(Δ. Παπαδόπουλος)

Φαῦστος Βελγίωσης
Ἀμαλία σύζυγός του
Γιαννέτος ὑπηρέτης.

Ἡ σκηνὴ παρίσταται εἰς τινὰ πόλιν τῆς
Ἑλλάδος.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Αἴθουσα τῆς οἰκίας τοῦ Φαῦστου. Δύο θύραι
ἀντικρὺ ἀλλήλων καὶ ἑτέρα ἐν τῷ μέσῳ.

Φαῦστος καὶ κατόπι Γιαννέτος

Φαῦστος. (κωδωνίζων) Γιαννέτο.
Γιαννέτος (ἐισερχόμενος) παρών, κύριε.
Φ. Ποῦ εἶναι ἡ κυρία;
Γιαν. Πρὸ ὀλίγου προεγευμάτισε.
Φ. Εἰπέ την ὅτι τὴν περιμένω καὶ ἐν
ὅσῳ εἴμεθα ἐδῶ, νὰ μὴ εἰσέλθῃ κανεὶς.
Γιαν. Εἰς τὰς διαταγὰς σας (ἀναχωρεῖ).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Φαῦστος καὶ κατόπιν Ἀμαλία.

Φ. Τὸ ἀπεφάσισα, ἴσως εἶναι σκληρό-
της, ἴσως εἶναι ἀπανθρωπία, εἶναι ὅτι εἶ-
ναι, ἀλλ' ἡ γυνὴ αὐτὴ μοὶ κατέστη ἀνυ-
πόφορος μὲ τὴν τρυφερότητά της· κατη-
ραμένη τύχη! νὰ ζῇ τις πάντοτε δίχως
τὴν ἐλαχίστην ἐναντιότητα, δίχως τίποτε
νὰ μοὶ ἐγείρῃ τὴν συγκίνησιν ἐκείνην, ἥτις
καλεῖται ὀργὴ πόσον στενοχωροῦμαι! ἡ
εὐτυχία μὲ ἀκολουθεῖ ἀνηλεῶς· οἱ φίλοι
μου μὲ συνεβούλευσαν νὰ νυμφευθῶ λέ-
γοντές μοι, ὅτι ὁ γάμος εἶναι μικρὰ κό-
λασις. Ἐν τούτοις ἐγὼ εὗρον εἰς τὸν γά-
μον ἡσυχίαν, ἥτις μὲ κάμνει νὰ χασμῶμαι
ἀπὸ πρῶτης μέχρις ἐσπέρας. Ἠλιπίζα νὰ
εὗρῳ γυναῖκα ἰδιότροπον, φιλάρεσκον, θυ-
μώδη καὶ ἐγὼ εὗρίσκω γυναῖκα ἡσυχον

ὡς λαγῶν, ἄγγελον ὡς τὴν ὀνομάζει ὁ
θεὸς μου· ὁ διάβολος νὰ πάρῃ ὅλους τοὺς
ἀγγέλους· γυνὴ ἥτις δὲν μοὶ ἔδωκε ποτε
τὴν ἐλαχίστην ἀφορμὴν τῆς θρησκείας ἢ
ζηλοτυπίας. Μοὶ φαίνεται ὅτι ὁ Θεὸς τὴν
ἐπλασεν ἐπίτηδες διὰ νὰ μὲ βασανίσῃ...
Ὅχι, ... τὸ ἀπεφάσισα... θὰ τὴν ἀφήσω
αὐτὴν τὴν ἀγῆδη γυναῖκα καὶ οὐδέποτε
πλέον θὰ ὑπομένω ν' ἀκούσω λέξιν περὶ
γάμου.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Φαῦστος, Ἀμαλία.

Ἀμ. (ἐξερχομένη δεξιόθεν). Ἀγαπητέ
μοι Φαῦστε· διατὶ ἐπέστρεψας τόσον τα-
χέως; μήπως διὰ νὰ προγευματίσωμεν;
Φ. (μὲ ψυχρότητα). Ὅχι... κλείσε
τὴν θύραν καὶ κάθησε...

Ἀμ. (παρρητοῦσα αὐτὴν μετὰ προσο-
χῆς) Φαῦστε, διατὶ εἶσαι ὠχρὸς; δὲν εἶ-
σαι καλά;

Φ. (τραχέως) Ὅχι, εἶμαι καλὰ, κάλ-
λιστα κατὰ δυστυχίαν μου... μήπως
ποτὲ ἠσθένησα ἀλλὰ σοὶ εἶπα κλείσε τὴν
θύραν καὶ κάθησε.

Ἀμ. (κλείει τὴν θύραν) τί συμβαίνει
ἄρ' ἔγε; (κάθεται).

Φ. Ἀμαλία ἡ ὀμιλία μου ἴσως σοὶ
φανῇ παράδοξος ἀλλὰ καὶ ἡ τύχη μου
εἶναι παράδοξος.

Ἀμ. Ὡθ' ἐμέ μου τί σημαίνουν ἀρ' ἔγε
αὐτὰ ὀμιλεῖς... τί ἔννοεῖς;

Φ. Ἐννοῶ ὅτι ἡ ζωὴ μοὶ εἶναι πλέον
ἀνυπόφορος, ὅτι ἡ εἰμαρμένη παίξει μα-
ζὺ μου ὅτι...

Ἀ. Οἱ λόγοι σου μὲ φοβίζουν ὀμίλει,
φίλε μου, ἐμπιστεύητι εἰς ἐμέ· μήπως
σοὶ συνέβη κανὲν δυστύχημα;

Φ. Δυστύχημα δυστύχημα καὶ πότε
ἐγὼ ἠσθένηθην τὴν γλυκύτητα τοῦ ду-
στυχήματος· ἐγὼ...

Ἀμ. Ἀλλὰ δὲν σὰς ἔννοῶ.

Φ. Ὡθ' μ' ἔννοήσης ἀμέσως, ἀλλ' ἐπὶ
τοῦ παρόντος δὲν πρόκειται περὶ τούτου
θὰ σοῦ ζητήσω χάριν τινὰ ἐξ ἧς θὰ ἐν-
νοήσω τὴν πρὸς ἐμέ ἀγάπην σου.

Ἀ. Ὅμιλε καὶ ἐὰν θέλῃς ἔστω καὶ
τὴν ζωὴν μου θὰ τὸ λάβῃς ἀμέσως.

Φ. Ὁρκίσθητι.

Ἄμ. Ὁρκίζομαι.

Φ. Εἰπέ μοι πρῶτον εἰλικρινῶς με ἀγαπᾷς;

Ἄμ. Ἄν σὲ ἀγαπῶ; καὶ ἀμφιβάλλεις κἄν περὶ τούτου;

Φ. (μελαγχολικός.) Τὸ γνωρίζω, τὸ γνωρίζω εἴθε νὰ ἠδυνάμην ν' ἀμφιβάλλω. Ἀμαλία, εἶναι ἀληθές ὅτι κακῶς σοὶ ἔκμα ταύτην τὴν ἐρώτησιν. Πρὸ τριῶν μηνῶν ἐνυμφεύθημεν καὶ ἐν τούτοις οὐδέποτε μοι ἔδωκας ἀφορμὴν δυσαρρεσκείας ἢ φιλονεικίας, ἐφάνης πάντοτε πρὸς ἐμὲ εὐπειθής, προσέδεις πάσας μου τὰς ἐπιθυμίας, καὶ ἐν ὀλίγοις ἔκαμες τὰ πάντα ἵνα με παροργίζης.

Ἄμ. (Ἐκπληκτός.) Ἰνα σὲ παροργίζω;

Φ. Ναί. σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω εἰμαι πολὺ δυσηρεστημένος ἐναντίον σου...

Ἄμ. Καὶ σὺ πρὸ ὀλίγου μοι ἔλεγες ὅτι οὐδέποτε σοὶ ἔδωκα ἀφορμὴν δυσαρρεσκείας.

Φ. Ναί... ἀλλὰ διὰ τούτου ἀκριβῶς καὶ ἐγὼ... ἀλλ' ἀκούσον σὺ εἶπες ὅτι θὰ μοι κάμης ὅτι σοὶ ζητήσω.

Ἄμ. Ναί σοὶ τὸ ὠραιοτάτην.

Φ. Λοιπὸν ἐγὼ θὰ δοκιμάσω τὴν ἀγάπην σου ἰδοῦ... ἀπαιτῶ παρὰ σοῦ νὰ διαλύσωμεν τὸν δεσμόν, ὅστις μᾶς συνδέει... δηλαδὴ νὰ διαζευχθῶμεν.

Ἄμ. (θορυβουμένη.) Νὰ διαζευχθῶμεν;

Φ. Ναί ἀλλὰ διαζύγιον σιωπηλόν, μυστικόν, οἰκιακόν. Οὐδεὶς ἐντὸς ἡμῶν πρέπει νὰ μάθῃ τὸ μυστικόν μας. Αὕτη ἡ οἰκία ἔχει δύο θύρας χωρίζεται δὲ διὰ ταύτης τῆς αἰθούσας καὶ τούτου τοῦ διαδρόμου, λοιπὸν ἐγὼ θὰ λάβω τούτο τὸ μέρος καὶ σὺ τὸ ἄλλο, αὕτη ἡ αἰθουσα θὰ ᾔναι τὸ οὐδέτερον ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἐπαναβλεπωμένη. Σὺ οὐδέποτε θὰ εἰσέλθῃς εἰς τὰ δωμάτια μου, τὸ αὐτὸ σοὶ ὑπόσχομαι καὶ ἐγὼ ἕκαστος ἡμῶν θὰ ᾔναι ἐλεύθερος νὰ κάμῃ ὅτι θέλει ἐντὸς τῆς οἰκίας του μὴ δίδων λογαριασμὸν εἰς τὸν ἄλλον. Θὰ διαμεῖνωμεν φίλοι καλοὶ καὶ θὰ βλεπωμένη ἐντὸς τῆς αἰθούσας ταύτης. Αἱ αἰτίαι αἵτινες με παρεκίνησαν εἰς τὸ διάθεμα τοῦτο εἶναι ἀπλούσταται καὶ μάλιστα σὲ τιμῶσι. Σοὶ τοὺς λέγω ἐν συντόμῳ εἶσαι ἀγγεῖλος ἀγαθότητος ἐνῷ ἐγὼ ὑπήγαινα ζητῶν διάβολον ὑπὸ γυναικείαν μορφήν. Σὺ εἶσαι καλή, εὐπροσήγορος, ἀ-

ξέροστος ἐνῷ ἐγὼ ᾔθελον γυναῖκα ἰδιότροπον, αὐθάδη... συγχώρησόν μοι ταύτην τὴν ἰδιοτροπίαν καὶ ἄς προσπαθῶμεν νὰ ἤμεθα καλοὶ φίλοι ὅσον δυνάμεθα περισσότερον... Ἰδοῦ ἡ θυσία τὴν ὁποίαν σοὶ ζητῶ, Ἀμαλία, καὶ σοὶ ἐνθυμίζω τὸν ὅρκον σου.

Ἄμ. Ὁ ὅρκος δὲν ᾔθελεν ἀξίζει τίποτε μετ' ἐκείνων ὃν ἠλλάξαμεν ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ. Σᾶς ἐξομολογοῦμαι ὅτι δὲν σᾶς ἐννοῶ ἂν καὶ ἐκφράζεσθε καθαρώς... Ὅ,τι καὶ ἂν σκοπεύετε ἐγὼ τὸ προεῖδον ἀπὸ τὴν ψυχρότητά σας καὶ τώρα ἐννοῶ ὅτι ἄλλο τι πᾶθος...

Φ. Ἀμαλία μου σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι...

Ἄμ. Δὲν ἀκούω ὅρκους, κύριε, δέχομαι τὸ διαζύγιον καὶ θὰ σοὶ προσθέσω κατὰ ἀκρίβειαν... τὸ δέχομαι μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως (προσποιουμένη εὐχαρίστησιν)

Φ. (Ἐκπληκτός) τὸ δέχεσαι λοιπὸν;

Ἄμ. (Ἐγειρομένη) καὶ μετ' εὐχαρίστησεως μάλιστα.

Φ. (Καθ' ἑαυτὸν.) Καὶ ἐγὼ ὅστις ἐφαναταζόμενος ὅτι θὰ λυπηθῇ... πόσον ζῶον εἶμαι... (ἐγειρόμενος) ὥστε, κυρία, κανεὶς δὲν ἔκαμε μεγάλην θυσίαν;

Ἄμ. Συλλογίσου, κύριε, ὅτι ἀπὸ τούδε οὐδὲν κοινὸν θὰ ὑπάρξῃ μεταξύ μας... Σεῖς τὸ ἠβλήσατε, — ὥστε ἀπὸ τούδε, κύριε, ἐπιθυμῶ νὰ με θεωρῆτε ὡς ξένην.

Φ. (Προσποιούμενος μεγαλοπρέπειαν.) Ὁρκίζομαι εἰς τὴν τιμὴν μου (καθ' ἑαυτὸν.) Αὕτη με ἐκπλήττει... ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι θ' ἀποθάνῃ ὑπὸ λύπης.

Ἄμ. Καλὰ, ὑγιαίνειτε κύριε, ὁ κόσμος θὰ νομίζῃ ὅτι εἴμεθα ἀνδρόγυνον ἐνῷ ἡμεῖς μόνοι θὰ γνωρίζωμεν τὴν ἀλήθειαν. Λοιπὸν κύριε, ἀποσυρθεῖτε.

Φ. (Καθ' ἑαυτὸν.) Μὲ διώκει, φαίνεται ὅτι βιάζεται ν' ἀπαλλαγθῇ ἐμοῦ (ὕψηλοφώνως) ὑγιαίνειτε, κυρία... θὰ μείνωμεν φίλοι, δὲν εἶναι ἀληθές;

Ἄμ. Ναί.

Φ. Εὐχαριστῶ, κυρία.

(Ἡ Ἀμαλία τὸν συνοδεύει μειδιῶσα μέχρι τῆς θύρας, ὁ Φαῦστος τὴν χαιρετᾷ ἐκ νέου καὶ ἀναχωρεῖ λέγων.)

Δὲν γνωρίζω διατὶ σήμερον μοὶ φαίνεται ὠραιότερα παρὰ τὸ σήμερον...

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Ἀμαλία μόνη.

(κάθηται σκεπτική.)

Πόσον παράδοξα εἶναι τὰ συμβάντα μου... ἡ καρδιά μου δὲν με ἤπατα... ὁ Φαῦστος δὲν με ἀγαπᾷ πλέον· ἀλλὰ πόσον ἀνόητος εἶμαι! με ἠγάπησεν ἄρα γὰρ ποτε. Ἄν ἐγνώριζα τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, ἦτις τὸν παρεκίνησε νὰ μοὶ κάμῃ τὴν πρότασιν ταύτην· ἀλλὰ θὰ τὸ ἀνακαλύψω. Ἐν τούτοις μοὶ ἔρχεται μιὰ ἰδέα· ἄς ἐτοιμασθῶ νὰ τῷ παραστήσω μιὰν ὥραιαν κωμωδίαν. Εἶπεν ὅτι ᾔθελε γυναῖκα ὑπερήφανον ματαίαν καὶ φυλάρεσκον... Λοιπὸν ἐγὼ θὰ φανῶ τοιαύτη... Εἶδον νὰ συνοφρυωθῇ ἅμα τῷ εἶπον ὅτι με εὐχαρίστησιν δέχομαι τὴν πρότασιν τοῦ διαζυγίου μας... Ἀστραπὴ ζήλοτυπίας μοὶ ἐφάνη πλανωμένη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του... Ἄς θέσω λοιπὸν εἰς ἐνέργειαν τὸ μέσον ὕπερ σκέπτομαι ἴσως τὸν ἐπαναφέρω εἰς τὸν ἐρωτὰ του. Ἄν ἐπιτύχω θὰ ὑπερῃκουσθῶ διὰ τὸν θρίαμβόν μου... ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι ἐπιστρέφει... ἄς ὑπάγω λοιπὸν νὰ ἐτοιμασθῶ διὰ τὴν μάχην (ἀναχωρεῖ εἰς τὰ δωμάτια τῆς).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Φαῦστος μόνος κατόπι Γιαννέτος.

(Ὁ Φαῦστος εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν με τὸν πῖλον καταβιβασμένον μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν, με τὸ σιγάρον εἰς τὸ στόμα καὶ με τὴν ράβδον ὑπὸ τὸν βραχίονα. Φαίνεται βαθεῶς στενοχωρημένος· ἐλθὼν εἰς τὴν σκηνὴν ἀρχίζει νὰ περιπατῇ καπνίζων, κατόπιν παρατηρεῖ πρὸς τὴν δεξιόθεν θύραν, καὶ στενάζει.)

Δὲν εὗρον κανένα τῶν φίλων μου εἰς τὸ καφενεῖον καὶ ἐν τούτοις οὐδέποτε λείπουν στενοχωροῦντές με καὶ τρώγοντες δι' ἐξέδων μου φίλοι! τί ἀνόητος ἐφύρσεις σοὶ ἀρπάξει τὸν χρόνον τὰ χρήματά, καὶ τὴν ὑγίαν... ἀπεφάσισα νὰ ἐγκαταλείψω καὶ αὐτοὺς τοὺς ὀνομαζομένους φίλους... ἀπὸ τούδε θέλω ν' ἀ-

ποθάνω μόνος ἐμβάζων, μὴ κάμουν τίποτε καὶ ἐν τῇ μοναξίᾳ.

(Σιωπᾷ καπνίζων ἐπὶ τινος στιγμῆς.)

Ἰδοῦ με τέλος πάντων ἀπληλαχμένον ἀπὸ τὴν ἀηδὴ παρουσίαν τῆς συζύγου μου... Δὲν ὑπάρχει τι ἀηδέστερον συζύγου ἀγαπώσης σε καὶ ὑποσχομένης ἀδιακόπως ὅτι θὰ ᾔναι ἰδική σου καὶ ἦτις ἔχει τὴν σκληρότητα νὰ σοὶ τὸ λέγῃ χιλιᾶκις τῆς ἡμέρας... Ἀρκεῖ γυνὴ τις νὰ ἔχῃ τὸν τίτλον τῆς συζύγου διὰ νὰ κατασταθῇ δι' ἓνα ἐραστὴν τὸ ἀντιπαθητικώτερον καὶ μισαρώτερον πλάσμα τοῦ κόσμου· καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶναι εἰμὴ ὀλίγαι στιγμαὶ ἀπ' ὅτου δὲν εἶναι σύζυγός μου καὶ ἤδη ἡ γυνὴ αὕτη δὲν μοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ ἀηδέστερα γυνὴ τοῦ κόσμου... καὶ μάλιστα πρὸ ὀλίγου μοὶ ἐφάνη ὠραιότερα παρ' ἄλλοτε· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἔκτακτον! μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ Ἀμαλία ὑπεκρίνετο ὅτι με ἠγάπα ὅτι πῶς ἐξηγεῖται ἡ πρόθυμος συγκατάθεσίς τῆς εἰς τὸ διαζύγιον. Ἦτο λοιπὸν ψεύστρια καὶ ὑποκριτὴς καὶ ἐγὼ ὅστις τὴν ἐπίστευον φιλαλήθης καὶ εἰλικρινῆς. Ἀλλ' ἐνθυμήθητι ἄλλο τι ὅταν τελευταῖον μᾶς ἐπεσκέφθη ὁ Θεοκόμης Πόντ, αὕτη τὰ μέγιστα νῆχαριστήθη διὰ τὴν ἐπίσκεψιν, μοὶ ἐφάνη μάλιστα ὅτι ἀντήλασσον καὶ βλέμματα συνεννοήσεως... μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐδιδάσθη πολὺ νὰ τὴν διώξω, ἔπρεπε νὰ βεβαιωθῶ πρῶτον καὶ ἔπειτα τὴν ἐξεδικούμην. Εἶναι ἀληθές, ὅτι πρὸ καιροῦ ζητῶ ἀτυχίαν τινα ἄλλ' ἢ ἀτυχία τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου δὲν μοὶ ἀρέσκει... διότι ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃ ἡ Ἀμαλία ὁ κόσμος τὴν θεωρεῖ σύζυγόν μου... θὰ ἐξετάσω προσεκτικῶς καὶ τότε... ἔ... ἔ... θὰ τὴν ἐδικαίωθ.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Ἀμαλία καὶ οἱ ἀνωτέρω.

(ἔπειτα συνέχεια.)

2. ΜΙΑ ΩΡΑ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ.

μῦθος μονόπρακτος.

(συνέχεια ἴδε φυλλ. αἰδ. III. τέλος.)

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Ἀμαλία καὶ οἱ ἀνωτέρω.

Ἀμαλία (ἐνδεδυμένη μὲ ἐπιτήδευσιν ἐξέρχεται προσποιημένη ὅτι δολοῖ μὲ τὴν θαλαμηπόλον της.)

Καρολίνα, ἐνθυμήθητι ἂν ἔλθῃ ὁ κύριος ὑποκόμης Μόντε, εἰπῆτέ τω, ὅτι ἀπόψε ἀφ' αὐτῶς τὸν περιμένω· εἰπῆτέ τω πρὸς τοῦτοις ὅτι θὰ ἔμαι μόνη... ἐννοεῖς; (ἵσταται προσποιημένη ὅτι τότε μόνον παρετήρησε τὸν σύζυγόν της)

Ὁ γάμος, κύριε, εἰσθε ἐδῶ;

Φ. Ναι.

Ἀμαλία (κρούει τὸν κώδωνα)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Γιαννέτος καὶ οἱ ἀνωτέρω.

Ἀμ. Εἶναι ἔτοιμος ἡ ἄμαξα;

Γιαν. Ναι, κυρία.

Ἀμ. Δὲν θὰ ἐπιστρέψω πρὸ τῶν πάντων καὶ τότε τὸ γέφυμα νὰ ἦναι ἑτοιμον, (πρὸς τὸν Φαῦστον) Ὑμεῖς δὲ διατὶ εἰσθε ἐνταῦθα; διατὶ στέκεσθε οὕτως; μήπως εἰσθε φρουροί;

Φ. Παρετήρουν τὸν καλλωπισμὸν σας, σήμεραν εἰσθε ἐπαγωγός...

Ἀμ. Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν περιποίησιν προσέξατε ὅπως μὴν σὰς ἐλαύσω.

Φ. Μοι φαίνεται ὅτι τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὅτε εἴμαθα σύζυγοι σεῖς δὲν προσεπαθεῖτε νὰ καλλωπισθῆτε οὕτω.

Ἀμ. Τοῦτο δὲν ἤρμοζεν εἰς γυναῖκα νωμφυμένην. Ἐκτὸς τοῦτου σεῖς ἤξιωσατε νὰ προσέξατε εἰς τὸν καλλωπισμὸν μου;

Φ. Ὡς πρὸς τοῦτο ἔχετε ἄδικον, ἐν τοῦτοις σεῖς εἰσθε ὥραια.

Ἀμ. Ὁ σήμερον θὰ μὲ πνίξητε εἰς θάλασσαν περιουήσεων. Λυποῦμαι μόνον, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ἀπορασθῶ τοῦς ἀστεισμούς σας, διότι ἔχω νὰ κάμω πολλά; ἐπισκέψετε...

Φ. (Μὲ προσποιημένην ἀδιαφορίαν) Καὶ ἔπειτα τὸ ἐσπέρης περιμένετε τὸν ἀρχιεπὶ τὸν ὑποκόμηντα.

Ἀμ. Ἄ ναι! νὰ σὰς ἐξομολογήθῃ ἡ συναναστροφή σου μὲ εὐχαριστῶν τὰ μέγιστα. Αὐτὸς οὐδέποτε χασμάται εὐρισκόμενος πλησίον μου.

Φ. (Μιμώμενος τὴν φωνὴν τῆς Ἀμαλίας) Εἰπάτε τῷ ἀκόμῃ ὅτι ἀπόψε ἀφ' αὐτῶς τὸν περιμένω...

Ἀμ. (Γελῶσα) Ἄ! ἤκουσατε; κατεσκευάσατε; κακὸν ἐπάγγελμα ἐξελέξατε...

Φ. Ἦρην ἐδῶ κατὰ τύχην — ὅτε διατάττετε τὴν θαλαμηπόλον σας.

Ἀμ. Τόσον καλλίτερον! ὥστε ἐμάθετε ἤδη ὅτι... ἀπόψε... περιμένω τὸν ὑποκόμηντα Μόντε καὶ μάλιστα... ὅτι θὰ μείνω μόνη μετ' αὐτοῦ.

Φ. (ὠργισμένος) Τοῦτο μοι φαίνεται μεγάλη αὐθάδεια σας, κυρία...

Ἀμ. (Γελῶσα) Καὶ σεῖς πρὸ ἐλλείγου μὲ ἐλέγχατε, ὅτι ἐπιθυμεῖτε διὰ σύζυγον μίαν φιλόδοξον... μίαν αὐθάδη...

Φ. (Λυπημένος) Ἀλλὰ μέχρις ἐνδὸς βαθμοῦ κυρία.

Ἀμ. Ἀς ἴδωμεν... μέχρι τίνας βαθμοῦ;

Φ. Μέχρις ἐκείνης τῆς βαθμίδος ἣν αἱ τίμαι γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνωσι.

Ἀμαλία (ἀξιοπρεπῶς) Καὶ ἂν ἐγὼ οὐ-

δέποτε θὰ ὑπερβῶ... ἀλλ' ἐξ ἄλλου ἐφείλω ἐγὼ νὰ σὰς διδῶ λόγον τῶν πράξεών μου; Δὲν εἶμαι ἐγὼ κυρία νὰ δέχομαι ὅσοτον θέλω καὶ ὅστις μοι ἀρέσκει;

Φ. Εἶναι ἀληθές, κυρία, δὲν ἀρεῖσθε νὰ διδῆτε εἰς ἐμὲ λόγον τῶν πράξεών σας ἀλλ' εἰς τὴν κοινωνίαν, διότι ἐνθυμήθητε ὅτι φέρετε τὸ ὄνορά μου.

Ἀμ. Καὶ γνωρίζω νὰ τὸ σεβασθῶ. Ἀλλὰ γνωρίζε κύριε, ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω ἐπὶ τῆς θύρας μου παντοτεινὸν κατήσκοπον, ὅστις νὰ θεωρῇ καὶ ἐπικρίνῃ τὰς πράξεις μου. Ἐκαστος ἡμῶν εἶναι κύριος εἰς τὴν οἰκίαν του νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει δίχως νὰ διδῇ λογαριασμὸν εἰς τὸν ἄλλον. Δὲν τὸ εἶπατε ὑμεῖς; ὁ ἴδιος πρὸ μιᾶς ὥρας; Τὸ ἐνθυμῆσθε;

Φ. Τὸ ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα.

Ἀμ. Λοιπὸν μὴν ἐνδιαφέρεσθε περὶ τῶν ὑποθέσεων μου, ὅπως ἐγὼ δὲν ἐνδιαφέρομαι περὶ τῶν ὑμετέρων... Σὰς χαιρετῶ (κινεῖται νὰ ἀναχωρήσῃ)

Φ. Μίαν στιγμὴν, κυρία... Σὰς ζητῶ νὰ μοι χορηγήσῃτε πάντες λεπτῶν προσορίαν.

Ἀμ. Πέντε λεπτῶν;

Φ. Ναι, κυρία, πέντε λεπτῶν.

Ἀμ. (παρετηροῦσα εἰς τὸ ὁρολόγιόν του) Σὰς τὰ παραχωρῶ.

Φ. Βλέπω κυρία, ὅτι αἱ διασκευαῖς σας ἔλκουσιν καὶ ἔχετε δίκαιον. Τόσα πλεονεκτήματα, τόσαι χάριτες, δὲν ἔφειναν ἵνα μένωσι τεθαμμέναι ἐντὸς δύο τοίχων... Τὸ συνονέστην δὲν εἶναι καμωμένον δι' ὑμᾶς, ὡς καὶ δι' ἐμὲ.

Ἀμ. Ἐν τούτῳ σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὥραν πρότασιν ἣν μοι ἐκάματε. Μετ' ἐλλείγον ὅλοι θὰ μάθωσιν ὅτι ὁ σύζυγός μου μὲ ἀρῶκεν κυρίαν ἀπεριόριστον τοῦ ἐαυτοῦ μου.

Φ. Πῶς, κυρία! ὅτι εἰπῆτε λοιπὸν εἰς ὅλους ὅτι σὰς ἀρῶκεν κυρίαν ἀπεριόριστον;

Ἀμ. Ἐγὼ δὲν θὰ τὰ εἶπω, ἀλλ' ὅλοι θὰ τὸ μάθωσιν, διότι δὲν θὰ σὰς βλέπουν ὅθι ἦσθε σύζυγος ἀγύριος, σύζυγος ὑποτιθέμενος ὡς σύζυγος διὰ τὸ χαρτὶ ἐν ἐλλείψει ὁ χειρσμώτερος σύζυγος τοῦ κόσμου.

Φαῦστος (ἀργυρόμενος) Ἄ ὅθι ἔμαι ὁ

χρησιμώτερος σύζυγος! σύζυγος ἀχόρι-
νος!.. Κυρία, αὐτὴ ἡ ὀμιλία θὰ μὲ κάμῃ
νὰ... νὰ... νὰ...

Ἄμ. Συλλογίσθητε, κύριε, ὅτι εἴθε
ἐμπροσθεν γυναικός.

Φ. Τῆς ἰδικῆς μου... ἐλησμονήσατε
ὅτι εἴθε σύζυγός μου; ὅτι μοὶ ἀνή-
κητε;

Ἄμ. Καλὲ τί σημαίνουν ταῦτα;
πόθεν εἶμαι σύζυγός σας; ἐγὼ δὲν εἶ-
μαι σύζυγός σας οὐδὲ ἀνήκω εἰς κα-
νένα... ἀνήκω εἰς τὸν ἑαυτὸν μου καὶ
ὡς πρὸς τοῦτο ἔχω μάρτυρα τὴν τι-
μὴν σας καὶ τὸν ὄρκον σας.

Φ. Ἐχετε δίκαιον! ἀλλὰ ἐγὼ δὲν
δύναμαι νὰ ἐξέλθω τῆς ἐκπλήξεως.
Γυνὴ ἦν ἐγὼ ἐξετίμων ὡς τὴν φρονι-
μωτέραν, τὴν ἡσυχωτέραν τοῦ κόσμου
νὰ μεταμορφωθῇ εἰς τὸ διάστημα μι-
ᾶς ὥρας εἰς τὴν παραφορετέραν φιλά-
ρεσκον. Ἦτο λοιπὸν ὑπόκρισίς σας
τοῦτο!

Ἄμ. Τότε ἤμην, ὅτι ἤθελα νὰ ἤ-
μαι καὶ τώρα ἤμαι ὅ,τι θέλω νὰ
ἤμαι. Δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ δώσω
λογαριασμόν οὐδὲ περὶ τοῦ παρελθόν-
τος μου, οὐδὲ περὶ τοῦ παρόντος, οὐδὲ
περὶ τοῦ μέλλοντος. Ἐ, τί θέλετε;

Ἀφίνετε γυναῖκα, μετὰ τῆς ὁποίας εἴ-
θε δεσμευμένος διὰ τοῦ ἱεροῦ δεσμοῦ
τοῦ γάμου, τὴν ἀφίνετε διὰ μίαν ἀνο-
ησίαν, διὰ μίαν ἰδιοτροπίαν, διότι σεῖς
ὁ ἴδιος μοὶ ἐξωμολογήθητε ὅτι μὲ ἀφί-
νετε ἕνεκα τῆς πολλῆς πρὸς ὑμᾶς
ἀγάπης καὶ ἐν τούτοις νὰ θέλητε
ὥστε μετὰ ταῦτα αὐτὴ ἡ γυνὴ νὰ δι-
έλθῃ τὸ ἐπίλοιπον τὸ βίον τῆς κλαί-
ουσα, μετανοούσα καὶ λυπομένη διὰ
τὴν διάλυσιν δεσμοῦ μὴ συνδεθέντος
εἰσέτι καλῶς. Σεῖς λοιπὸν ἐπίστεύσατε,
ὅτι ἐγὼ ἐμελλαν νὰ βρωθῶ εἰς τὴν
ζωὴν τῶν στερήσεων διὰ νὰ ἐξοφλήσω
ἀμάρτημα ἰδικόν σας, ὅτι ἤθελον ἀρ-
νηθῆ τὰς διακεδάσεις διότι σεῖς εἴθε
στενοχωρημένοι καὶ ὅτι, ἐν ὀλίγοις,
ἤθελα τεθῇ εἰς ἀναζήτησιν δυστυχίας;
Ἄς τελειώσωμεν κύριε Φαῦστε, καὶ
ἀπὸ τοῦδε ἄμα συναντώμεθα σας πα-
ρακαλῶ νὰ μὴ με ὀμιλήτε περὶ τοῦ πα-
ρελθόντος... Ἐν τούτοις τὰ πέντε

λεπτὰ παρήλθον, καὶ ἐγὼ σὰς ἀφίνω.
(κινεῖται νὰ ἀναχωρήσῃ)

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ.

Γιαννέτος καὶ οἱ ἀνωτέρω.

Γιαν. Ὁ κύριος ὑποκόμης δὲ Μόντε.

Ἄμ. Ἄ.

Φ. Οὐ.

Ἄμ. Ἄς εἰσέλθω.

Φ. (Κρατὼν τὸν ὑπηρετὴν) Ἄς περι-
μείνῃ. Εἰπέτω ὅτι ἐξῆλθον, ὅτι ἔχω ὑ-
ποθέσεις ὅτι... ὅτι... δὲν ἤξεύρω καὶ
ἐγὼ... νὰ εἰπέτω ὅτι δὲν δέχομαι...

Γιαν. Συγγνώμην, κύριε, ἀλλὰ ὁ κύ-
ριος ὑποκόμης ζητεῖ τὴν κυρίαν.

Φ. (κτυπὼν τὸν πόδα κατὰ γῆς) Ἄ
τὸν ἀναιδῆ... ἂ τὸν αὐθάδη...

Ἄμ. (βράλλουσα τὰς χειρίδας τῆς)
Ἐπειδὴ ὁ ὑποκόμης ἠρώτησε περὶ
ἐμοῦ, εἰπέτω ὅτι ὁ τὸν δεχθῶ ἐντὸς
τοῦ δωματίου μου καὶ νὰ λάβῃ δὲ
τὸν κόπον νὰ εἰσέλθῃ διὰ τῆς ἄλλης
θύρας.

Γιαν. Εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Φ. (Θέλων νὰ κρατήσῃ τὸν ὑπηρετὴν)
Ἀνόητε, στάσου... τί εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ;
πῶς δὲν ἀκούεις ὅταν σοὶ ὀμιλῶ.

Ἀμ. (πρὸς τὸν Γιαννέτον) Πή-
γαινε. (ὁ Γιαννέτος ἀναχωρεῖ.)

Φ. Λοιπὸν ἐγὼ εἶμαι σύζυγος ἀχόρινος!
οὐδ' οἱ ὑπηρεταὶ μὲ ἀκούουν πλέον.

Ἀμ. (ἔτοιμος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ
δωμάτιόν τῆς) Μὲ τὴν ἄδειάν σας.

Υγιάνετε.

Φ. Λοιπὸν ὁ τὸν δεχθῆτε;

Ἄμ. Ὁ τὸν δεχθῶ.

Φ. Εἰς τὸ δωμάτιόν σας;

Ἄμ. Ναί.

Φ. Τοῦτο ποτὲ δὲν ὁ γείνηθ' ὁ
ἐλθω μαζὶ σας.

Ἄμ. Μὲ τίνος ἄδειαν; ὑπὸ ποίαν
ιδιότητα;

Φ. Διάβολε! ὥραία ἐρώτησις ὁ εἰ-
σέλθω ὡς σύζυγος...

Ἄμ. Ὁ γανῆτε γελοῖος καὶ αὐθά-
δης.

Φ. Πῶς κυρία.

Ἄμ. Σεῖς ὀρκίσθητε ἐπὶ τῆς τιμῆς

σας ὅτι θὰ σεβασθῇ τὴν ἐλευθερίαν μου.

Φ. Κυρία, ἐγὼ ἠδυνάμην νὰ ἤμην
ζηλότυπος.

Ἄμ. Τόσον τὸ χειρότερον δι' ἐσᾶς!

Φ. Ἠδυνάμην...

Ἄμ. Συγγνώμην διότι ὁ ὑποκόμης
μὲ περιμένει.

(Ἀποσύρεται καὶ κλείει τὴν θύραν.)

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ.

Φαῦστος μόνος καὶ κατόπιν
Ἀμαλία.

Φ. Ἀμαλία. ἡσύχαζε, περίμενε, ἄ-
κουσον... παραιτοῦμαι... Ἐκλείσσε τὴν
θύραν μὲ τὸ κλειδί. Καὶ ἐγὼ δὲν δύναμαι
νὰ εἰσέλθω εἰς τὰ δωματίά της ἵνα διώξω
διὰ λακτισμάτων αὐτὴν τὸν κύριον
ὑποκόμην. Ἐγὼ ἀληθῶς ὁ κατε-
σταθὼς γελοῖος. Ἀπόψε εὐθὺς ὕλη ἡ
πῦλις ὁ γυνὴ, ὅτι ἡ σύζυγός μου
ἐδέχθη μυστικῶς τὸν ὑποκόμην Μόντε
διότι αὐτὸ τὸ ζῶον θὰ γεμίσῃ τ' αὐτίκα
τοῦ κόσμου μὲ τὴν ἐπιτυχίαν του...

Ἦ τοῦτο δὲν ὁ γείνη ποτέ. Πρέπει
νὰ διακόψω αὐτὴν τὴν συνομιλίαν..
Ἐροδοῦμην μὴ γείνω γελοῖος καὶ ἐν
τούτοις.... Θεέ μου θὰ σκάσω συλ-
λογιζόμενος αὐτό! Εἶμαι ζηλότυπος
ὡς τίγρις τῆς Βεργίας... ὡς ὁ Ὁθέλ-
λος. Θέλω νὰ ἶδω ἂν δύναμαι νὰ
τοῦς κατασκοπεύσω θέλω νὰ ἶδω τί
κάνουνσι.. (πλησιάζει τὴν θύραν καὶ
θέτει τὸν ὀρθακλόν του ἐπὶ τῆς ὀπῆς
τοῦ κλειθροῦ) Διάβολε δὲν βλέπω τί-
ποτε... Ἄν ἠδυνάμην τοῦλάχιστον νὰ
ἀκούσω τίποτε... ἀλλὰ διατὶ δὲν
ὀμιλῶσι δυνατὰ; Μοὶ φαίνεται ὅτι
ἐκλείσθησαν ἐντὸς τοῦ μικροῦ δωμα-
τίου... τῆς κλίνης! Ὡ αὐτὸ εἶναι
πολύ. Στενοχωροῦμαι, φρίττω! δὲν
κρατῶ τὸν ἑαυτὸν μου (Φωνάζει διὰ
τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ) Ἀμαλία,
Ἀμαλία! Δὲν με ἀκούεις; οὐδὲ κἂν
προσέχεις εἰς τὰς φωνάς μου! Διάβο-
λε τῆς κολάσεως! (Φωνάζων δυνατὰ)
Ἀμαλία σύζυγός μου, ἀγαπητή μου
σύζυγος... Οὐδέν. Δὲν τοῦς μέλλει
οὐδὲλως! Περίεργον νὰ μὴν ἀκούωσι!

Τὸ κάνουνσιν ἐπίτηδες! Ἴσως γελοῖον
ἐμπνέοντές με! Καὶ εἴθε ἡ ἐνασχό-
λησίς των νὰ ἦναι ὁ γέλωτος! Εἶναι ἄ-
δύνατον νὰ μείνω εἰς ταύτην τὴν δι-
βολοκατοικίαν... Ἰδοὺ ἡ δυστυχία,
ἰδοὺ τὴν τὴν ἐξήττον καὶ ἐπὶ τέλους
ἐπαθὸν δυστυχίαν τὴν ὁποίαν οὐδέ-
ποτε ἐφαντάσθην. Νὰ ἠδυνάμην τοῦ-
λάχιστον... Ὁ καὶ κάμω θόρυβον! Ὁ
γεννήσω σκάνδαλα (Κτυπὼν τὴν θύ-
ραν κραυγάζει) Ἀμαλία, Ἀμαλία. Κα-
τήραμένε, ἄνοιξον εἰναι ἀνάγκη κατε-
πείγουσα νὰ σοὶ ὀμιλήσω. Ἀμαλία.
Ἀμαλία μου Διάβολ-Ἀμαλία. (Κτυπᾷ
τὴν θύραν)

Ἄμ. (ἔσωθεν) Τί θέλετε καλέ; Σιωπῇ
σεῖς ὁ καὶ με καταντροπιάσετε εἰς ὅλην
τὴν γόρραν! Αὐτὸ εἶναι σκάνδαλον...
Ὁ κύριος ὑποκόμης κατεταράχθη...

Φ. (ὠργισμένος) Ὑπάγω νὰ τὸν κα-
τασπαράξω.. νὰ τὸν καταρῶ...
θέλω νὰ κάμω πράξεις ἀξίας ἀνθρώ-
που τιμίου... εἶμαι ζηλότυπος ὡς ὁ
Ὁθέλλος... σοὶ τὸ εἶπον... ἄνοιξε.

Ἄμ. (Γελοῖα) Ἄ! ἂ, εἴθε ζηλό-
τυπος.

Φ. Γελάτε κυρία; ἔχετε τὸ θάρρος
νὰ γελάτε; Ἐ... ὁ καὶ κάμω θόρυβον...

Ἄμ. Σιωπῇ.. μὴ μεγαλοφρονάζετε,
διότι ὁ κύριος ὑποκόμης δύναται νὰ
σὰς ἀκούσῃ.

Φ. Τί με μέλλει δι' αὐτόν.. τὸν
ἀναιδῆ. Ἐγὼ μάλιστα ἦλθον διὰ νὰ
τὸν διώξω, νὰ τὸν προσκαλέσω, νὰ
τὸν φρονεύσω...

Ἄμ. Ἐπὶ τίνος δικαιώματος; ἐλη-
σμονήσας ὅτι εἴμεθα διεzeugμένοι, κύριε;

Φ. Τί! διεzeugμένοι, τί διαζύγιον;
Ἐκαμν μίαν βλακείαν καὶ μετανοῶ...
ἡμάρτησα... Ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ μηχανι-
κῶς, Ἀμαλία μου.. Ὁ ὄρκος μου εἴ-
ναι παράλογος καὶ ἀδύνατον νὰ τη-
ρηθῇ... θέλω νὰ τὸν διαλύσω, θέλω
νὰ μείνω ἐκτὸς τοῦ ὄρκου.

Ἄμ. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ τὸν
παραβῶ.

Φ. Ἀμαλία μου, σοὶ τὸ ζητῶ ὡς
χάριν, συγγνώμην τὴν ἀνοησίαν μου.

Ἄμ. Δὲν δύναμαι, θέλω νὰ σὲ δο-
κιμάσω ἵνα ἐξασφαλίσω τὸν ἐρωτὰ

μου. Σὺς υποθέτω λοιπὸν διὰ μίαν στιγμήν ὡς ἐραστήν μου.

Φ. Διηκεδὴ θὰ καταδικασθῶ εἰς τί... εἶπατέ μοι.

Ἀμ. Εἰς τὸ νὰ μὴ εἰσέρχησθε ἐντὸς τοῦ θαλάμου, ὅταν ᾖται ἄλλα πρόσωπα. Εἰπάτε μοι λοιπὸν δέχεσθε τὸν τίτλον τοῦ ἐραστοῦ;

Φ. Τὸν δέχομαι καὶ μάλιστα μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν.

Ἀμ. (ἀνοίγει τὴν θύραν) Λοιπὸν Φαῦστε, θὰ κάμνωμεν τοὺς ἐρωτευμένους καὶ οὕτω θὰ γνωρισθῶμεν καλύτερον· θὰ μάθωμεν νὰ ἐκτιμώμεθα... Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ ἀπ' ὅπου σὺς εἶδα σὺς ἠγάπησα... ἀλλὰ σὺς..

Φ. Καὶ ἐγὼ, κυρία, ἤρχισα νὰ σὺς ἀγαπῶ ἀπ' ὅτου δὲν ἔσθῃς σύζυγός μου καὶ τώρα σὺς ἀγαπῶ καὶ σὺς θερμοπαρεκαλεῶ νὰ συντέμνητε ὅσον τὸ δυνατόν τὸν χρόνον τῆς τόσον σφοδρῶς δοκιμασίας μου καὶ νὰ μοὶ ἀποδώσατε τὴν εὐτυχίαν, ἣν ἡ ἀνοησία μου μοὶ ἀφῆρεσε... Ἀπέδοτέ μοι τὸν τίτλον τοῦ συζύγου ἀγαπητῆ μου Ἀμαλίας... Σὺ ἀγαπῶ Ἀμαλία μου, σὲ ἀγαπῶ... σὲ ἀγαπῶ ὡς τρελλὴς ὡς μαρτυρῶς... (Γονατίζει)

Ἀμ. (Γελῶσα) Τί ὠραία εἰκὼν! Ἄν σὺς ἴδωσιν οἱ ὑπηρέται!.. ἂν σὺς ἴδῃ ὁ κύριος κόμης τοῦ Μόντε...

Φ. Ὁ κατηραμένος εἶναι ἐδῶ; σὺς περιμένει;

Ἀμ. Μὴ φοβείσθε τὸν ἐδιώξα καὶ διὰ πάντοτε.. Ἦ μάλλον οὐδέποτε δὲν εἰσῆλθεν.

Φ. (μὲ χαρὰν) Ἄ! τὸν ἐδιώξετε! Δὲν εἶναι πλέον ἐδῶ; Δὲν θὰ ἔλθῃ;

Ἀμ. Δὲν θὰ ἔλθῃ ποτέ..

Φ. (Ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν) Δὲν δύναμαι νὰ ἀνθέξω πλέον εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ.

Ἀμ. Περιμεῖνατε.

Φ. Τὸ νὰ περιμεῖνω καὶ νὰ περιμῖνω! εἶσαι σύζυγός μου... καὶ θέλω καὶ δύναιμι... καὶ ὁρῶμαι νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ. (τὴν ἐναγκαλιζέται)

Ἀμ. Μετεννόησας λοιπὸν;

Φ. Ἐκ πάσης ψυχῆς καὶ καρδίας μου.

Ἀμ. Ἐυχαριστήθης ἀπὸ τὴν μικρὰν αὐτὴν δυστυχίαν;

Φ. Θεὸς φυλάξει νὰ εὐχαριστηθῶ. Ἄλλοτε δὲν θέλω τοιαῦτα παρηνίδια. Τώρα θὰ γίνω φιλήσυχος ἄνθρωπος.

Ἀμ. Καὶ ἐν τούτοις τὸ διαζύγιόν μας διήρκεσεν μίαν μόνην ὥραν;

Φ. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ὥρα τοῦ διαζυγίου μας θὰ ᾖται αἰτία ζωῆς ἐρωτικῆς. Σοὶ ὁρῶμαι ὅτι...

Ἀμ. Πρὸς θεοῦ, μὴν ὁρῶςθε.

Φ. Αἰσπὸν, σοὶ ὑπόσχομαι, ὡς ἀληθῆς ἱππότης, ὅτι δὲν θὰ χωρισθῶμεν ἄλλοτε διότι ἀρκετὰ ὑπέφερα.

(1869).

ΤΕΛΟΣ.

A.X.